

[Ala-aste vs yläaste](#)

Kun koulu alkoi olin tosi ujo. Lopulta kun tutustuttiin luokkaan paremmin niin kaikki oli hyvin. Kiusaamista ei ollu muutakun sillee pieniä riitoja silloin tällöin.

Mut kaikki muuttu seuraavalla luokalla. Mun yks kaveri muuttu tosi radikaalisti. Se alko käymään käsiks ja suuttu helposti. Ja loput vuodet ala-aste ajasta olikin pelkkää pahoinpitelyä. Mut heitettiin monta kertaa yläkerrasta alakertaan. Rappusista alas. Ja joka päivä tulin kotiin itkien kaikki paikat täynnä mustelmia ja haavoja. Välillä paikkoja murtui. Mut suljettiin koulun kellariin pari kertaa. Se yritti puukottaa mua ja yritti tappa mut.

Vapaa aika meni siihen pelkäämiseen. Pelkäsin koulua ihan hempskutin paljon. Kohtasin tosi paljon pahoinpitelyä myös vapaa-ajalla. Kotona kaikki oli aina hyvin. Se oli sellanen ala-aste aika.

Yläaste alkoi. Pelotti ihan sairaasti. Koska oltiin kaikki 13 ja uudet luokat ja uudet kaverit. Olis varmaan pitäny meikata kouluun? Tai ostaa yli 100 € vaatteita? Eikä ostaa kirpparilta? Tai alkanu polttaa, ryyppää ja nuuskaa? Et oisin kuulunu porukkaan. Mut ei. Halusin pysyä omana itsenäni. Mut en kelvannu. Mua hyljittiin siinä luokassa. Mun paras kaveri hylkäs mut. En ollu tarpeeks hyvä tai jtn. Mut sain kavereita toiselta luokalta. Pyysin luokanvaihtoa rehtorilta mutta ei suostunut. Haukuin sen sit ihan paskaks aina kun näin sen. Sitä hyljeksimistä ja haukkumista jatkui ja jatkui.

Meinasin viillellä mut en pystyny siihen. Istuin pari kertaa sillan kaiteella ja mietin että "Pitäskö mun hypätä?" Meinasin hypätä monta kertaa mutta mun kaverit tuli aina mieleen. Niiden ansiosta oon tässä kirjoittamassa. Koulussa ahdisti niin paljon että eräänä perjantaina päätin lähteä aikasemmin koska en jaksanu sitä ahdistusta. Opettajat vittuili, pari oli huolissaan että mihin olin menny.

Luokanvaihto sitten onnistui. Vihdoinkin. Mutta siinäkin meni yli 7 kuukautta. Kaikki oli hyvin pari viikkoa. Luulin selviäväni kaikesta. Kunnes. Kunnes meidän talossa syttyi tulipalo. Se oli aurinkoinen keskiviikko ja olin just tullu ruokalasta, kun äiti laittoi viestiä: "Täällä ollu tulipalo. Kaikki kunnossa mut talo kärsiny vähän, menette mummulle täksi yöksi ja iskä hakee."

Olin eka sillee, okei huomenna kotiin kuitenkin talo vaan vähän kärsiny. Mut äiti aliarvioi ne vahingot. Jouduttiin muuttamaan pois kotoa joksikin aikaa ja opettajat vaan vittuili kun ei ollu kirjoja koska ne ei uskonu meidän talon palaneen eikä kirjoja voi hakea. Isoveli lähti koulusta kesken kaiken koska oli kuulemma heittänyt tuolin koska opettaja vittuili. Taas meinasin lähteä sillalle ja mietin että nyt hyppään. Mutta ystävät, perhe, sukulaiset, tuli mieleen.

"Jos Mä hyppään niin mun lapsuuden haave ei voi toteutua. Ei musta sillon tuu kuuluisaa näyttelijää/laulajaa/tanssijaa". "Miten pikkusiskopärjää ilman isosisko?". "Eihän Taivaassa varmaan oo nykymusiikkia?". "Saakohan siellä tanssia?" En menny sillalle.

Tää tarina on mun tarina. Ystävät auttaa. Hyvä ystävä pysyy lähellä. Ei se erkaannu. Ei se lähde pois sun luota. Se auttaa sua nousemaan pohjalta kun oot pudonnu. Se avaa sun silmät kun luulet kaiken olevan huonosti.

Kaikest voi selviytyy ystävien ja perheen avulla.

Jos sulla on vaikeeta, hanki se oma juttu. Mulla on musiikki ja tanssi ja teatteri. Käyn teatterikoulua, soitan pianoa, tanssin shufflea.

Haluisin olla joku cheerleader tai harrastaa niitä gym-juttuja mutta en voi koska selkäsairaus. Mut se ei tarkota etten vois tehdä mitään. Hankin jotain muuta mitä haluun tehdä.

Meille kaikille on annettu elämä, siitä pitää vaan huomata positiiviset asiat.